Ч. 59 Второк 16 (28) марта 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Бесіда пос. Барвіньского

виголошена при загальній дебаті буджетовій на 22-ім засіданю сойму дня 24 с. м.

Високий Сойме! В попередних роках підношено нераз жалї і в сій В. Палатї і в дневниках, що наслїдком довгих сесий Ради державної краєвому соймови полишає ся мало часу, щоби міг сповнити як слїд свої законодатні задачі. Ті жалї були у великій части оправдані, позаяк дійстно кр. сойм міг для себе здобути ледви 5—6 тиждня часу, а хоч було доволї роботи і треба би було для єї полагодженя ще продовжити сесию, замикано єї з налягання правительства, бо треба було зробити місце Радї державній.

Сего року по довгім протягу часу є сойм кр. перший раз в тім положеню, що міг би і повинен з цїлим спокоєм забрати ся до законодатної роботи, бо і Рада державна не входить єму в дорогу і правительство не має причини наглити до замкненя соймової сесиї. Тимчасом від самого початку сесиї аж до тепер панує в сїй В. Палатї якась знеохота до працї, якась важна журба відбиває ся на лицях головних діячів кр. репрезентациї, нема нї почину, нї пориву до роботи, не видно навіть звичайної уваги і заінтересованя біжучими справами, що стоять на дневнім порядку, а як би не правительственні предложеня і не справозданя кр. Видїлу, то був би клопіт з виповненєм дневного порядку. І все те полагоджує ся більше формально з тим бажанєм, щоб як найборше діждати ся замкненя сесиї, бо думки значної части послів буяють де инде і заняті иньшими справами.

Причини того всім добре відомі. Маємо тут дїло з хорим на скрізь орґанїзмом суспільним, в котрім недуга починає захоплювати всї єго члени і нічого дивного, що мимохіть насуває ся питанє, чи сей і так немічний орґанїзм суспільний всціє щасливо перебути кризу. Так бо, як в поодинокім орґанїзмі людскім небезпечність стає грізною, коли до тїлесної недуги прилучить ся ще й душевна, так і для суспільности се тим грізнїйше, коли її точить не лише економічна, материяльна нужда, але й моральна недуга. Події остатних часів, що затревожили не тілько всю суспільність в краю, але звернули на се бачність широкого сьвіта, є іменно проявами сеї тяжкої недуги материяльної і моральної, в яку попав наш край. Краєва репрезентация здобула ся вправдї в порозумінію з правительством в однім случаю, іменно що-до Галицкої щадницї, на краєву поруку, але так як хвилевим усуненєм прояви якоїсь недуги не усуває ся самої недуги, бо треба для уздоровленя орґанїзму усунути самі причини слабости, так і тут краєва порука не усуває ще самого лиха, а треба уздоровленя глядїти глубше, треба морального уздоровленя самої суспільности у всїх її верствах. Сойм однакож в своїм пригнобленю і заклопотаню не міг здобути ся на нїчо більше.

Справозданє буджетової комісиї про краєві фінанси, над котрим тепер ведемо розправу, показує також, в яких нездорових відносинах находить ся наш край, на яких хитких основах опирає ся все наше краєве господарство. Справозданє буджетової комісиї називає вправдї краєвий буджет правильним о стілько, що на сей рік не треба буде анї підвисшати додатки до податків, анї затягати позички і що з кінцем року навіть покаже ся надвишка. Однак вже тепер не може комісия затаїти перед соймом, що побоює ся вельми о краєві фінанси в найблизшій будуччинї, що вигляди фінансові є зовсім невідрадні, бо сегорічний буджет находить ся лише в станї строгої рівноваги і може кождої хвилї звихнути ся аби-якою зміною в доходах або видатках, а до того за тою рівновагою нема нїяких запасів податкових, як се буває в инших правильно уфундованих буджетах.

Се вже другий случай в протягу остатного десятилїтя, що край находить ся в такім невідраднім положеню фінансовім і вже торічнє справозданє буджетове представляло се В. Соймови доволї чорними красками. Край позбув ся що правда в тім часї значних і утяжливих довгів і обнижив в 1894 р. додатки до податків о 3, а в 1895 о дальші 4 кр., але з кінцем 1897 р. відпала правительственна підмога з титулу індемнїзациї. Тимчасом видатки просьвітні, дорогові, меліорацийні і на рільництво та гірництво щорічно зростають пересічно о 400.000 зр., а доходів не прибуває; отже вигляди на найблизші вже роки є вельми невідрадні і — як справоздавець замічає, перед нашими очима висуває ся мара підвисшеня додатків або недобору покриваного позичками.

(Дальше буде).

Торжества з нагоди надїленя медалями в память цїсарского ювилею.

З ріжних сторін краю дістаємо дописи про торжества, які відбували ся в многих громадах в честь Єго Вел. Цїсаря, з нагоди надїленя вислужених вояків ювилейними меда-

Як доктор поміг.

(З норвежского — Ганса Аанруґа).

Павло Берґет нинї страшне спішив ся — не було для него місця. То стояв при однім вікнї, то при другім, то вибіг на двір під шпихлїр, то перед стайню на горбок, а всюди прикладав руку до чола і дивив ся на дорогу, трохи єму очи з голови не вилїзли. Бігав сюди і туди, і кождий раз, коли побачив якого чоловіка, гадав собі:

— Нї, нехай мене Бог скарає, як я знаю, що стало ся з Симоном і з доктором! Я певне умру, заки они прийдуть.

Павло Берґет жив, як то кажуть, на вислуженнім, він був молодшим братом господаря Симона, що поїхав по доктора.

А то так стало ся:

Було тому може пів року, якось в осени, як Павло одного вечера так страшно заслаб, що лежав в ліжку, крутив ся і кричав не своїм голосом. Тоді привезли доктора.

Павло наїв ся на ніч каші з молоком, а каша, здаєть ся, не була добре зварена. Але старий доктор не питав о такі річи, він не дивив ся яка причина, кожду слабість брав поважно, і лиш питав, де болить, та зараз старав ся усунути зло.

Тому і Павлови приписав зараз горячий горнець і препогану медицину, а то тим більше пересьвідчило Павла, що недуга була дуже поважна. І справдї, сим разом лихо минуло.

Але старий доктор не був з тих, що то люблять лїчити скоро, він дав Павлови пізнати, що слабість була незвичайна і не конче легка — як би єго завчасу не візвали, то.... Павло мусить стеречи ся.

Чи має ще раз взивати доктора?

Ну — нї — але все таки, як би ще коли було так два днї — і — як би не прийшло нї до чого — т. є. до звичайної річи, тоді вже небезпечно.

Від того часу Павло все боляв ся. Цїлу зиму уважав лиш на своє здоровлє; ба, дійшло до того, що провадив свій календар і мав все оловець на шнурку, котрого нїхто не міг дїткнути ся, і люди добачили, що тепер носив він з собою все годинник, котрого перед тим нїколи не уживав, хиба в неділї і сьвята.

Нїколи не був спокійний і вдоволений, навіть в ночи не спав добре і не міг собі нїчого позволити; бо сказано, треба бути осторожним — як ще раз таке прийде, то може бути зле, і не огляне ся коли — так сказав старий доктор.

Тої ночи було з Павлом страшенно зле; цїлу ніч ходив і бігав, не спав майже нїчого, а о пятій годинї рано прийшов збудити Симона.

— Симоне, вставай, мусиш їхати по доктора!

— Ти заслаб, Павле?

— Поки-що не чую нїчого, але то прийде, о, прийде.

— Ще темно, може би заждати, аж буде тобі гірше?

— Ждати? Хочеш, аби я таки зараз вмер, Симоне? Вже два днї — а доктор казав — Боже, вставай скорше, Симоне! Може то й так за пізно.

— Ну, ну вже стаю. Але чи ти нїчого не чуєш? Бо доктор таки може розгнївати ся; бери єго з тепла а тобі нїчого не хибує.

— Або то нїчого, як чоловік боїть ся, аби не заслаб? Хто знає, чи ще буду жити заки вернеш!

І так мусів Симон чим скорше вставати і їхати по лїкаря. Крім того сказав єму Павло, що має сказати докторови і виходило, що тут розходить ся о житє.

Тепер був час коли, они мали над'їхати і тому не міг Павло найти спокійного місця і бігав то сюди то туди та заєдно вдивлював ся перед себе на дорогу, трохи єму очи з голови не вилїзли.

Вкінци побачив маленьку чорну точку далеко на дорозї; точка рушала ся.

Ну, аж то може они! Лише чи то они? Гм, санки були би, але чи кінь не за чорний?

Станув з витягненою головою і вдивив ся в темну точку, немов би хотів єї приссати до себе.

Їхали скоро — так то були їх санки, те-

лями. Всї тї торжества суть найлїпшим доказом вірности і привязаня нашого народу до Найдост. Особи наймилостивійше нам пануючого цїсаря Франц Йосифа І. і Єго Дому, а хоч би й они й як були скромненькі, то певно не забракло в них правдивої щирости і теплого серця. Але декуди тї торжества були таки дійстно величавими в своїм родї, устроєні очевидно після сил і обставин. Так в Струтинї нижнім, повіта долиньского, зібрали ся надїлені памятковими медалями перед читальнею, винесли звідтам портрет Є. Вел. Цїсаря, та в войсковім порядку і при вистрілах з моздірів занесли образ до церкви. Підчас походу трубач трубів на войсковій трубі, яка находить ся в тамошнім урядї громадскім. По богослуженю і відповідній до торжества проповіди місцевого сьвященика, та по відспіваню „Многая лїта„ хором і цїлим народом, занесено знову образ Цїсаря до читальнї, з такою самою парадою, як принесено єго, при чім ще сьпівано імн народний. На торжество зібрали ся люди з цїлого села, і виглядало як би сам Цїсар приїхав до села. По сїм наступила ще красна забава, по котрій один з старших жовнірів подякував начальникови громади за так прекрасне устроєне торжества, а начальник знов подякував громадї за так численну участь в торжестві. — Подібні богослуженя відбули ся ще: В Солотвинї в парохіяльній церкви, де богослужене відправив о. Михаіл Головацкий. Тут зібрали ся громадяни обох обрядів, інтелїґенция, урядники, жандармерия і сторожа фінансова, та молодїж шкільна, котра під проводом місцевого учителя висьпівала многолїтствіє Є. Вел. Цїсареви; — в Будилові, пов. снятиньского, де о. Трильовский відправив в присутности надїлених медалями і богато народу, не лиш богослужене за здоровлє Є. Вел. Цїсаря Франц Йосифа, але й за упокій душ бл. п. Цїсаря Фердинанда, Цїсаревої Єлисавети і Архікн. Рудольфа; — в Красноставцях, пов. снятиньского, заходами декорованих, відбуло ся богослужене за здоровлє Є. Вел. Цїсаря, і великий парастас за упокій бл. п. Цїсаревої Єлисавети; рішено також закупити портрети Іх Величества і помістити в місцевій церкві на вічну память; — в Махнові відправив місцевий сьвященик богослужене за здоровлє Найясн. Пана і панахиду за бл. п. Цїсареву Єлисавету. Вечером відбув ся декляматорско-музикально-вокальний вечерок в читальни, де старі вояки пригадували собі давні часи з походів войскових, а іменем вояків подякували за труди о. парохови Федь Смик і Николай Тимчина. В Махнові на памятку цїсарского ювилею мурують церков, в котрій буде поміщена марморова таблиця, присьвячена памяти бл. п. Цїсаревої Єлисавети. — В громадї Лоєва, надвірняньского повіта, заходами вояків, обдарованих памятковими медалями, відправив торжественне богослужене о. Глїбовицкий, сотрудник в Надвірній. Підчас служби божої був тетрапод прибраний зеленю, на котрім уміщено великий і красний портрет Є. Вел. Цїсаря. Вояки надїлені медалями уставились були в два ряди, на переді ті, що мали по два і три медалї, на правім крилї начальник громади, п. Федор Тацяк, надїлений також срібним хрестом заслуги з короною. По службі божій виголосив красну проповідь о. Шмериковский а опісля оба отцї духовні відправили велику панахиду за душу Є. Вел. Цїсаревої Єлисавети. По богослуженю обдаровані медалями, відходячи, зробили під проводом найстаршого підофіцира Г. Гаврилюка дефіляду на цвинтари перед портретом Єго Вел. Цїсаря.

З руских товариств.

З руского товариства педаґоґічного:

Засїдане видїлу відбуло ся 18 марта під проводом заступника голови проф. Ілярия Огоновского.

1. Ухвалено решту цеголок на бурсу для синів учителів народних розіслати всїм сприяючим учительству за посередництвом репрезентантів духовеньства нашого в окружних радах шкільних.

2. Ухвалено видати також і від головного видїлу відозву в справі надсиланя праць до педаґоґічної збірки Самбірскої філїї. Принято також до відомости, що деякі члени видїлу обіцяли свою участь в виданю того дїла.

3. Референт філїй проф. Іл. Огоновский подає до відомости, що є надія на отворене філїй в Коломиї, Перемишли і Станиславові при помочи тамошних патриотів. В тій справі вислав референт відповідні письма до тих міст. Подібне письмо вислав також до Стрия.

4. Принято до відомости, що справою науки язика руского в ґімназиях з польскою мовою викладовою занялась окрема комисия, зложена з фахових професорів і що реферат той предложить комисия видїлови на слїдуючім засїданю.

5. Принято 16 нових членів.

6. П. Ілїя Чиж відчитав свій реферат о рускім дїловодстві в руских школах і предложив також відповідні взірцї на друки. По переведеній дискусиї реферат принято.

7. П. Яворский предложив реферат про явну квалїфікацию для учительства. По омовленю тої справи ухвалено реферат предложити Високій власти до полагодженя.

8. Слїдуюче засїдане назначене на 8 цьвітня 1899

Новинки.

Львів дня 27-го марта 1899.

— З причини виздоровленя Є. Сьв. Льва XIII. відправлено в архікатедральній церкві сьв. Георгія у Львові торжественне богослужене, почім вислано до Риму телеграму слїдуючого змісту: Roma. Eminentissimus Cardinalis Rampolla. Oblato sacrificio pro salute Beatissimi Patris capitulum metropolitanum, clerus et populus ruthenus ad pedes Suae Sanctitatis provoluti sensa filialis amoris, firmissimae adhaesionis et oboedientiae promunt, Apostolicam benedictionem exorantes. *Andreas Bielecki, Vicarius Capitularis.* (Рим. Єго Емінєнция Кардинал Рамполля. По відправленю торжественної Служби Божої за здоровлє Св. Отця, складають у стіп Єго Сьвятости капітула митрополича, духовеньство і руский нарід чувства синівскої любови, найвірнїйшої преданности і послушеньства і просять смиреннїйше о удїлене Апостольского благословеня. *Андрій Бїлецкий, вікарий капітулярний.* — На ту телеграму наспіла з Риму слїдуюча відповідь: R-mo Andreae Bielecki, Vicario Capitulari rutheno, Leopoli. Summopere acceptum fui Sanctissimo Patri filiale officium Tuum, istius capituli metropolitani, cleri et populi rutheni. Gratias hinc agens Sanctitas Sua petitam benedictoinem Apostolicam peramenter impertit. *Card. Rampolla.* (В. Преп. А. Бїлецкому, вікар. капіт. у Львові. Дуже приятним для Св. Отця було заявлене синівскої преданности Твоєї, тамошної митропол. капітули, духовеньства і народа руского, а дякуючи за се, удїляє Св. Отець як найсердечнїйше Апостольске Благословене. *Кардинал Рамполля).*

— Концерт в духовній семинариї у Львові з нагоди 90-ої річницї уродин Папи відбув ся в четвер вечером і удав ся під взглядом виконаня добірної проґрами знаменито. На концертї явило ся дуже богато церковних достойників всїх трех обрядів.

пер видів, що то не міг бути нїхто инший як старий доктор. Такої широкої купи не могло бути на санках навіть, як би їхало кілька осіб. Так, Павло був певний, що то доктор — слава Богу!

Він пішов до комнати, де всьо було вимите і земля була висипана ялівцем; в печи горіло а горячо було як в лазни.

Розібрав ся, облив ся і наслухуючи сидів в білю на краю свого великого ліжка.

* * *

Між тим Симон їхав скоро з доктором по рівній дорозї.

Було лагідно і сани легко сунули ся, хоч старий доктор був досить тяжкий для карого коня Симона.

Як старий доктор їхав, то виглядало так само немов би ішов дорогою плуг від снїгу. По обох боках коня видко було доктора. Насамперед був він такий грубий, що взагалї не міг їздити верхом, бо не було коня, щоби єго уніс, а відтак одягав ся в зимі тепло. Насамперед мав чоботи, відтак грубі бавовнянї панчохи а по них знов великі кожухові чоботи з високими холявами. На собі мав плащ, відтак велику хустку, дальше кожух з медведів а по нїм червоний шаль, такий довгий, що треба було досить находити ся довкола доктора, аби єго ним обвинути.

Так був він одїтий і нинї, хоч на дворі було так тепло, що снїг розприскував ся під кіньскими копитами і можна собі уявити, що карий мав що тягнути.

Коли приїхали до плота, звідки дорога підіймала ся в гору, задержали ся.

Симон пошкробав ся в голову і сплюнув.

Карий довго оглядав ся; він привик, що порядні люди вилазили тут з саний.

Симон ще раз пошкробав ся. І для него і для карого була то тяжка річ вивезти доктора на гору, але що було дїяти, нїяка людска сила була би инакше не вивела доктора до хати, треба було везти. — Вйо, карий!

Дорога до гори не була нїколи добра, а тепер, як настала відтепіль, не зробила ся цїлком лїпшою — однако що дїяти — карий почав тягнути.

Так дуже зле оно не було, бо карий привик вже до тої дороги. Найгірша річ була та, що копаницї западали, то на одну то на другу сторону. На то мусїв вже уважати Симон; він ішов по при сани і держав їх як плуг, а сани кидали ним то сюди то туди аж піт з него лив ся.

Що кілька кроків задержували ся; при кождім перестанку карий оглядав ся і сопів: який нерозумний нарід, що не вилазить з саний при такій дорозї!

Вкінци приїхали до малого, стрімкого горбка, де дорога звертала ся в бік, а відтак ставала рівнїйшою.

Під тим горбком довго спочивали. Коли Симон почав підганяти карого, не хотів той іти, оглядав ся, удавав що тягне, але все стояв на місци; здавало ся що боїть ся горбка.

Однако коли вкінци побачив, що нема иншого виходу, кинув ся і пустив ся бігцем під гору, так що Симон ледве встиг за ним підбігти. Однако в тій самій хвили, як виїхали на гору, сани зупинили ся, одна колесниця врізала ся глубоко в снїг і в миг ока сани перевернули ся а доктор як довгий лежав в ровї.

Він крикнув „уф“ і простяг ся.

* * *

Між тим Павло все ще сидів в хатї на краю постели. Нараз почув з надвору кроки. Хтось ішов до хати.

Очевидно, що найлїпша річ положити ся тепер до ліжка і він перевернув ся горілиць на постіль та накрив ся кожухом повиж голови.

Зараз потім всунув Симон голову до комнати і спитав:

— Ти ще жиєш, Павле?

— Ой жию, але зі мною зле — відповів Павло плачливим голосом. Але в тій хвили впало єму на гадку, що нема доктора.

— А доктора нема? — спитав.

— Є, але лежить там в ровї на горбку; я вивернув і не можу єго висадити на сани, а тут в цїлій хатї нїкого нема. Чи ти умираєш, чи нї, всьо одно; мусиш встати і помогти менї. Годі-ж доктора лишити в снїгу.

Павло також розгорячив ся.

— Ну, гірше менї не буде — і в одній хвили був одїтий та пустив ся бігцем з братом до доктора.

Між тим доктор лежав в снїгу як на подушцї і червоний як рак ганьбив і сварив на чім сьвіт стоїть, а карий стояв над ним на дорозї і з вдоволенєм приглядав ся.

А не була то легка річ видобути доктора з рова — ба, — чим більше Павло і Симон трудили ся, тим більше він в снїг западав ся.

Пробовали єго піднести — дармо. — Не було иншого виходу як утоптати снїг аж на

— **Пос. Онишкевич,** нововибраний член Видїлу краевого, обійме урядоване аж по сесиї соймовій і імовірно будуть ему віддані всї справи рільничі.

— **Банк звязковий в Станиславові,** стоваришене зареєстроване з обмеженою порукою, пошукуе урядника до веденя каси і рахунків. Пенсионїсти, маючі іспит з рахунковости, мають перевеньство перед другими убігателями. Зложене відповідної кавциї пожадане. Убігаючі ся о тую посаду зволять віднести ся письменно до директора п. Івана Дольницкого (Станиславів, школа реальна) подаючи услівя, під якими би еї приняли.

— **Конкурс.** Головний видїл товариства „Просьвіти“ у Львові оголошуе конкурс на посаду урядника в канцеляриї товариства за місячною платнею 30 зр., почавши від 1-го мая с. р. Поданя належить вносити до головного видїлу Товариства найдальше до 15 цьвітня с. р. Убігаючі мають предложити послідне сьвідоцтво шкільне, виказати ся знанем руского язика в слові і письмі та долучити пробу письма.

— **„Підгірска спілка“ в Станиславові** закупила парцелю з одного морґа і зачне в половині цьвітня будувати масарню, пивниці, ледівню і стайні. Все те, розуміє ся, вимагае великого вкладу. Длятого дирекция Спілки просить всїх приятелїв економічного розвою нашого народу, щоби помагали їй в тім дїлї, а то через громадне приступлене в члени і зложене удїлів. (Один удїл 10 зр. і 1 зр. вписового). Льокация капіталу тут певна, бо реальности в Станиславові з кождим днем ідуть в гору. Масарня буде мати свій склад в місті, але головно займе ся гуртовною доставою нашим „Нар. Торговлям“, руским купцям і крамницям по містах і селах. Гроші треба посилати на адресу: Дирекция „Підгірскої Спілки“ в Станиславові.

— **Намірене самоубийство.** Перед двома тиждням приїхав до Черновець молодий чоловік з Перемишля, механїк С. Долиньский, як кажуть син руского сьвященика з Галичини. Долиньский замешкав в готели. Перед кількома днями задумав відобрати собі жите і зажив стрихнїни. Коли вхопили его болї, прикликав готелеву службу, котра візвала лїкаря і сьвященика. Сьвященик висповідав его, а лїкар подавши ему першу поміч, відіслав до шпиталя. Житю Долиньского не грозить вже небезпечність. Причиною замаху мала бути мелянхолія.

— **По страті дитини** дістав нападу божевільства бувший учитель з Каньчуги Іван Хмура. Перед кількома днями кинув ся нагле з ножем на жінку і дїти, а покалїчивши їх, вбіг до мешкань сусїдів, де аж поліция відобрала ему ніж і звязала его та відіслала до Кульпаркова. Стало ся то в Ряшеві.

— **Банкротство.** Краківскі векслеві есконтери Гірш і Лазар Маерсдорф застановили виплати. Їх векслеві зобовязаня виносять понад 300.000 зр. Справа банкротства обох банкирів стоїть в звязи з кількома послїдними подіями, як самоубийство пос. Віктора і будівляного предприемця в Перемишли, котрих векслї они посїдали.

— **Містом адвокатів** можна назвати Атени, бо на 130 тисяч мешканців, має аж 750 оборонців. Наколи б таке саме чисельне відношене населеня до адвокатів заходило в Парижи, то мусїло би їх бути 14.731, коли в дїйстности е їх лише 2.000. а ледво 50 робить сьвітлї інтереси.

— **Стрейк кравців** вибух в Гамбурзї. Понад 1500 кравців покинуло працю, домагаючись підвисшення зарібку; 65 властителїв складів, затрудняючих 450 челядників, згодило ся вже на жаданя стрейкуючих.

— **Коли то правда.** Начальник поліциї Київа, як доносить російска ґазета „Біржевия Ведомости“, постановив пересьвідчити ся лично: як підвластні ему поліцийні органи виповняють свій обовязок. Отже перебрав ся за бідного чоловіка, взяв під паху дорогий блискучий самовар і в глуху ніч пустив ся на прохід по місті. Насамперед пересьвідчив ся, що поліциянти відбувають свої стійки, і один по другім придержував его, та жадав вияснення, звідки він взяв самовар. Се було в порядку — але не в порядку було те, що коли начальник поліциї уткнув поліциянтови, одному, другому і третому в руку рубля, они вже без дальших допитів пускали его з Богом. Але він в своїй вандрівцї натрафив на одного поліциянта, що не хотїв узяти рубля і спровадив его до поліцийного ревіру. Се дуже утїшило оберполїцмайстра, але знов инше розчароване: Урядник ревіровий, заспаний, очевидячки гнївний, що ему сон перервали, приказав вести приарештованого до „холодної“, зовсїм нїчо не питаючи его. Арештований почав виправдуватись, але урядник не хоче слухати і кричить: до арешту! Тогдї арештований пригадуе урядникови его обовязок, що він же повинен взяти протокол з арештованого. Урядник впадае в лють, і хто знае, до чого було би прийшло — та втім арештований зривае приправлену перуку і бороду — і перед лицем урядника стае его начальник. Що дальше наступило, можна догадувати ся.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщуе: Перестанок Пертешті, положений на шляху „Гатна-Кімполюнґ“ і отвертий доселї для руху особового, пакункового а також для руху товарового посилок поспішних і звичайних цїловозових, дальше пристанок Купка положений на шляху „Карапчіу-Чудін“ і отвертий доселї для руху особового, пакункового а також для обмеженого надаваня посилок поспішних і звичайних, зістануть з днем 31 марта с. р. замкнені для руху пакункового і для надаваня або відбираня посилок поспішних.

Дотеперішну назву перестанку „Швертберґ-Рід“, лежачого при шляху „Будвайс ст. Валентін“ зміняе ся з днем 1. мая с. р. на „Рід Цїркінґ“.

Телеґрами.

Відень 27 марта. Sonn- u. Montags-Ztg. доносить що проектовані розпорядження язикові, котрі правительство хотїло видати на основі §. 14 стрітили велику неохоту у Нїмців а особливо у Молодочехів. В наслїдок того правительство відступить від свого наміру і відложить цїлу справу на пізнїйше. В виду того Рада державна буде скликана аж в осени для вибору спільних делеґаций, котрі зберуть ся в жовтни.

Будапешт 27 марта. В комітатах торонтальскім і заленьскім була величезна заматїль і треба було здержати весь рух зелїзничий. Настала обава повени.

Петербург 27 марта. Міністерство справ внутрішних постановило усунути все, чим ріжнить ся почта фінляндска від російскої, отже і завести на фінляндскій почтї російскі марки.

Париж 27 марта. Помер тут бувший амбасадор Шедорді (Chandordy).

горбок і сунути по нім доктора. Тяжка то була робота, але якось пішло. З напруженем всїх сил висунули его на дорогу аж під сани.

По чвертьгодинній роботї підвели оба брагя доктора обережно в гору і вкінци поставили его на ноги.

Аж тепер почала у доктора виявляти ся лють і то така сильна, що навіть не бачив, хто помагав ему вставати. Але Павло не лїз ему в очи — держав ся о скілько можна на боцї і нїчого не відзивав ся. Найрадше був би утїк, але при такій дорозї не можна було того зробити, він мусїв іти за саньми і старати ся дістатись до ліжка, заки доктор в хатї розбере ся.

Тимчасом доктор кляв і кричав, що вертае до дому і кладе ся спати, що як хочуть взивати доктора, то най удержують дорогу в добрім станї. Або то не їх річ, аби доїзд до хати був добрий?!

Але того було вже за богато Симонови.

— Ов! Коли ви вже сюди заїхали, то мусите бути у нас, хочби не знати що діяло ся.

То влагодило докторів гнїв, він усьміхнув ся і сїв спокійно на сани.

— Ну, про мене, сим разом най буде й так; але кажу тобі Симоне Берґет, як ще раз вивернеш, то наведу на тебе всї слабости, які лиш е на сьвітї.

— Тодї й я буду знати що робити.

— А щож ти зробиш?

— Переверну ще раз і лишу вас в снїгу; то ще буде для мене найлїпше.

По сих словах поїхали.

Дорога була тут вже лїпша, а й карий випочав і біг скорше. Їхали так скоро, що Симон забув на Павла і сам не знав, коли опинили ся на подвірю перед хатою.

Аж тепер оглянув ся і аж задеревів. Нї, Павло був рішучо за далеко. Не було що й думати о тім, аби він зайшов до хати і положив ся в постіль, заки доктор розбере ся. А він і не спішить ся. Аж тепер буде комедия! Бо у доктора була перша річ, аби слабий лежав в ліжку.

Га, не було що робити. Мусїли іти до хати. Симон зволїкав як міг, удавав що не уміе розвинути червоного шаля, але скоро доктор опинив ся в комнатї, немов нове жите увійшло в него. В одній хвили скинув кожух, хустку і баранячі чоботи та спитав:

— Слабий в постели?

І пустив ся до другої комнати.

— Так — нї — здаеть ся, що ще не прийшов. Але він певне прийде.

— Що, до чорта, то він не лежить?

— Лежить, лежить — лежав — але не було нїкого в хатї — ну, не можнаж було доктора лишити в снїгу.

В тій хвили всунув ся тихонько Павло до комнати.

Доктор підпер ся руками попід боки і приступив до него.

— А то що за спосіб, посилати по мене, говорити що умираеш, а ти собі ходиш. Що ти собі гадаеш з людий робити дурнів?

Павло завстидав ся.

— Та — та — дякую; менї вже трохи лїпше — і додав скоро: Найбільше менї помогло тото, як я доктора підносив з снїгу.

Надіслане.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).